

Prolog

„iOy cařamba!“ řekl by papoušek, kdyby vyprávění slyšel.

On však byl součástí příběhu. Uvidíme, co na to řeknete vy.

Ponořme se do mytického příběhu původu souhvězdí bohyně lovu a Měsíce, dnes známého jako Plejády. Historie se datuje do dávné minulosti – do vesnice na ostrově Hirta zmítané boji mezi dobrem a zlem. Bitvy se zúčastnili i kouzelníci z vedlejší vesničky z pobřeží s tajuplným názvem ve starém jazyce, ve kterém není možno lhát.

"SECNEUQES NOCNEESEROFNU"

Někteří tvrdí, že je to popis místa, kde je to do kopce, anebo tam prší. Pravdou je jen to, že vesnička je jediným možným rodištěm papouška Caramby, jehož kouzelník má nastolit změnu. Kdyby se papoušek narodil již dříve, mohlo všechno dopadnout úplně jinak.

Všudypřítomná a velice mocná temnota, Peruviel – čiré zlo, stála na straně smutku a utrpení. Byl to stín všech hříchů, oblak veškerých černých duší a skutků, které ji stvořily. Na straně dobra se do bitvy zapojili ti nejmocnější kouzelníci. Byli doprovázeni svými zvířecími pomocníky. Jedině tak měli naději Peruvielu porazit a vrátit radost do svých domovů.

Bitva byla kolosální a ztráty nemalé na obou stranách. Temnotě ubývali černokněžníci a bytosti z armády zotročených. Rodině Meldona, hlavního kouzelníka, docházely krom pomocníků také síly. Ani jeho drak Redael s celou svou letkou to neměl jednoduché. Po jejich boku statečně bojovala celá Meldonova rodina. Hrdě se k nim připojili i méně mocní čarodějové.

Uprostřed boje však temnota zdvihla do vzduchu černý krystal, s jehož pomocí vyslala svoji nejsilnější kletbu. Kámen vysál značnou energii z ní samotné, avšak byl schopný znásobit její prokletí.

Meldonova rodina i jejich věrní pomocníci byli rozprášeni. Vlk Derik, zvíře Meldonovy dcery Canis, byl kouzlem odmrštěn do nedalekého mlžného mechového háje (Háj). Canis zůstala ležet uprostřed trosek vesnice zraněná a zasažená jeho ztrátou. Byla kletbou tak oslabená, že neviděla, jak byli draci pohlceni portálem. Nemohla vidět ani to, jak její otec podlehl svým zraněním. A neviděla ani konec jeho draka, Redaela, který na rozdíl od ostatních zůstal zakletý někde v tomto světě.

Její zrakům uniklo i to, jak se v tom zmatku čaroděj Brusse, nejodvážnější z připojivších se kouzelníků, ztratil někde v mlze na kraji lesa. Ze všech, kteří bojovali po jejím boku, přežila sama.

Kamenem posílená kletba překlopila vítězství v bitvě na stranu temnoty. Její armáda však byla též rozprášena, odletěla se tedy ukrýt a nabrat sílu z budoucích hříchů k dalšímu útoku. Byla bitvou, respektive krystalem, značně oslabena.

V minutě, ve které se usadil prach, bylo jasné, že z vesnice nic nezbylo. Poražené bytosti se proto přestěhovaly na pobřeží do vedlejší vesničky s tajuplným názvem a žily tam bok po boku s bytostmi, které jim přišly na pomoc. Jen Canis se odebrala truchlit nad ztrátou rodiny a svého vlka Derika do Nešťastného zámku na břeh Jezera slz.

A tak přeživší bytosti dlouhá léta na něco čekaly. Sama obloha jim našeptávala věci budoucí, při každém východu slunce. Tajuplnost okamžiku doplňovala vševědoucí mlha, která seděla v části lesa poblíž vesničky...

Ranní nebeská zpráva malé bytosti natolik uklidňovala, že rychle zapoměly na hrůzy bitvy s temnotou. Nebylo však z jejich strany žádného činu, aby se zlé temnoty jednou provždy zbavily a předešly jejímu návratu.

To se však mělo změnit! Nicméně to neměl být čin kouzelníka Herma, nebo jeho šamana Figona. Ten krok, který měl nastolit změnu, musel učinit Sñilex. Sám nadevše miloval příběhy, protože často přemýšlel nad tím, jaký je vlastně ten jeho. Ten byl nastíněn už v době, kdy si jej vybral ve stejný den narozený papoušek Caramba kvůli Sñilexovým skrytým schopnostem. Na papouška zvláštní jméno, že? Ale musíme vzít v potaz, že se tak jmenuje, jelikož nikdy nic jiného neřekl...

Volba

Sñilexův příběh, ale i slibované vyprávění o původu souhvězdí, se odehrávají dlouhá léta po prohrané bitvě s temnotou. Už od Sñilexova narození se vědělo, že za svou výjimečnost a dobrosrdečnost bude spravedlivě potrestán. Korektnější by bylo říci, že to všechno věděla pouze okolní všemocná příroda... a něco málo tušil jeho papoušek Caramba.

Paradox? Světu vládla všemocná příroda a ohrožovala jej všudypřítomná temnota. Ne! Všemocná příroda světu vládla již od nepaměti, ale všudypřítomná temnota ohrožovala především bytosti, které si ji nevědomky samy stvořily. Občas se temnota v noci objevila u jejich vesničky, aby se jim připomněla, a některé z bytostí se beze stopy ztratily.

Toto ráno bylo však odlišné od těch, na která byly bytosti zvyklé. Nevšední jitra bez sluneční zprávy, která bytosti podivuhodně uklidňovala, ačkoliv jí nerozuměly, bylo zahaleno hustou mlhou. Ta v zoufalství, že její dobré rady nikdo z bytostí tak dlouho nevyslyšel, přišla z lesa a zahalila celé jejich údolí v domnění, že se jí povede navázat kontakt.

Nebyla ovšem úspěšná, ale polekala bytosti natolik, že uspořádaly poradu. Starosta Kerby pomocí gongu v radnici svolával všechny k zasedání. Některé z bytostí teprve vylézaly z postele, jiné už venku dumaly nad tím, co má ta mlha ve vesničce vlastně znamenat...?

Porada byla svolávána do křišťálového sálu místní radnice. Byl to sál známý svojí vlastností rozprostřít sluneční světlo, a tak i jeho tajnou zprávu do všech svých zákoutí stejně jasně, jako by se z nich na vás smála sama mateřská hvězda.

Úsvit ale přes mlhu do sálu nedorazil a ten byl potemnělý a strašidelný. Za okny byla vidět pouze neprostupná tmavá mlha a její neustálý pohyb v ulicích vesničky. Tu a tam přelétl její temný stín přes radnici. Ani nedaleký potůček tiše ševlí středem údolí, nezmírnil napětí ranní situace. Z toho důvodu se sem nikomu nechtělo a bytosti přicházely se strachem v očích.

Některé bytosti už v sále byly a krčily se v lavicích a ustrašeně kolem sebe koukaly. Další se pomalu trousily ulicemi a cestou sledovaly mlhu povalující se všude kolem. Jak se přibližovaly k sálu do té temné atmosféry, zpomalovaly a některé dokonce na chvíli zastavily.

Nakonec se ale všechny sešly uvnitř sálu, usedaly na svoje židle a tiše štěbetaly a čekaly na starostu a celou radu.

„Prosím tě, nevíš, proč zasedáme?“ ozvalo se v první řadě.

„Nevím. Mne by spíš zajímalo, jestli mlha má nějakou souvislost s temnotou –“ trásla se druhá z bytostí při pohledu z okna na temný mlžný stín.

„Já mám spíš strach, aby to nebyl náš konec!“ probudila se v další bytosti zakořeněná úzkost z temnoty.

„Nechte toho vy strašpytlové!“ obul se do nich starostův syn Vallis, který právě usedal na svoje místo. Byl to namyšlený frajer, co chodil s nosem nahoru, a myslel si o sobě kdovíco. Měl tmavé vlasy po stranách vyholené, ale na temeni si je ponechal delší. Z jeho zelených očí číselo povýšenost a pohrdání každým, o kom si myslel, že mu nesahá ani po kotníky.

„Měly byste být trochu statečné,“ přisadil si syn prvního radního Xuan, který šel hned za ním. Povahou byl podobný svému rivalovi Vallisovi, jen vlasy měl načesané do neskutečného ježka a oči svítily nezdravě tmavě černou barvou.

„Anebo jako Hňup!“ snažil se ho trumfovat Vallis a oba se tomu zasmáli, protože Hňupem myslel Sñilexe.

Což byl trošku rozpor. Ustrašené bytosti se v sále bázkivě rozhlížely kolem sebe, právě až na jednoho.

Byl to zmíněný Sñilex. Vypadal stále velice mladě – světle hnědé mírně rozčuchané vlasy na krátko střižené, a modrošedé oči. Od útlého věku byl hravý, veselý a zvědavý, ale co určitě nebyl – strašpytel. Jako jediný podvědomě vnímal uklidňující šelest tekoucí vody v potůčku uprostřed vesničky. Nebylo mu to ovšem k ničemu dobré, když za aktivního přispění Vallise a Xuana, nebyl u bytostí moc oblíbený. Nelze však hovořit o tom, že by ho bytosti neměly rády. Ani nemůžeme říct to, že by ho neměly nerady. Bály se ho. Protože byl jiný. Statečnější. Nezapadal do průměru. A odlišnost bytostí vždycky děsila. Odlišnost rodovou vlnovkou, ale i osobností. Seděl tedy sám v zadní řadě se svým věrným papouškem.

Carambovo pestrobarevné opeření se nejvíce podobalo papouškům *Agapornis fisheri*. Není třeba zdůrazňovat jeho dominantní zelenou a modrou barvu na perutích i kormidle. A ani od tohoto barevného stereotypu se lišící hlavu s odstíny červené a žluté. V ohnivé hlavě tkvělo zvědavé černé oko.

Zatím seděli klidně a nechali se opájet konejšivým zurčením potůčku, který nejspíš jen oni dokázali ocenit. Sñilex pozoroval se zájmem mlhu, která se venku za oknem přelévala údolím a vytvářela různá zjevení.

Dalo mu dost práce, aby se nezačal smát a neprolomil tiché štěbetání ostatních, protože obrazce za oknem, nebyly vždy vážné. Tišený smích najednou ustal. Jak Caramba upozoroval, že Sñilex strnule zírá z okna, zadíval se s ním pozorněji ven. Po chvíli počtvrté v životě vykřikl.

„¡Oy cařamba!“ Protože se právě v mlze objevilo – Ale co vám to budu vyprávět, podívejte se sami.

Okno je špinavé a není přes něj z Vašeho místa nic vidět. Ale neee!!! To je obrovská smůla. Co tam teda Sñilex a Caramba viděli? Co jeho pochechtávání změnilo v zamyšlený úžas? Ať už viděl cokoli, muselo to být nějaké vážné a důležité znamení.

Nedostalo se mu času se nad ním pořádně zamyslet, protože starosta Kerby s celou radou vtrhli do sálu. Oblečení všichni do stejného hábitu, aby bylo poznat, kdo tady tomu velí. Snažili se vypadat nenuceně, ale Sñilexovi bylo od prvního pohledu jasné, že ani oni nevědí, co s tím vším udělat.

„Zachovejte klid a rozvahu, spoluobčané!“ řekl starosta Kerby rádoby manipulativním tónem a svojí pravou rukou houpavě pokynul ke ztišení.

„Není nic, na co bychom neznali odpověď!“ dodal a významně se podíval do sálu. V jeho očích na kulaté hlavě bylo ale vidět, že si není tolik jist. A kdyby měl na hlavě nějaké vlasy, asi by mu stály zděšením.

„Po konzultaci s nevyšším z radních, Prisem –“ odmlčel se na chvíli.

„ – jsme oba dospěli k závěru, že nejlépe nám celou situaci osvětlí starý a moudrý čaroděj Herm, který se nyní nachází ve Skalnatém lese za Hájem –“ dokončil pevně, ale vypadal, že tomu sám nevěří, když nechal větu otevřenou.

Dohoda říct něco s prvním radním Prisem jednotně musela být opravdu těžká, když vezmeme v potaz jejich soupeření. Dům starosty a radního dělí pouze malý borůvkový keř, který jako jediný brání, aby se rivalové pohádali každý den ráno z okna... Místo toho si uzobnou jednu malou borůvku. A s ní polknou křivdy zakořeněné od poslední volby nového starosty.

Bytosti nad pozadím dohody ale nepřemýšlely. Utišily se a v sále to vypadalo, že se jeho sdělením nevalné kvality i uklidnily. Ticho rozbil až nějaký dobrák, když vykřikl několik zákeřných otázek, které by na sebe nenechaly dlouho čekat.

„A kdo z nás se za Hermem vypraví? Žije vůbec ten čaroděj ještě? Vždyť odešel už před delší dobou!“

V tu chvíli se přidali všichni a křičeli jeden přes druhého, jak se domáhali odpovědi. Starosta, stejně bezradný jako ostatní, musel bytostem poskytnout nějaké řešení, a tak se snažil situaci vyřešit slovy, která mu v tom okamžiku přišla na mysl první.

„Mohu Vás ujistit, že čaroděj, chci říci Herm, stále žije, vždyť je to čaroděj... Navštívit ho půjde ten, kterého vylosuje náš bezchybný stroj ze starého majáku.“

*

Slova stroj z majáku vyvolala ve Sñilexovi podvědomou vzpomínku.

Byla z doby, kdy byly Sñilexovi teprve tři měsíce. Už v té době bylo jisté, že mezi bytosti nezapadne lehce. Od ostatních se odlišoval svým jménem, ve kterém měl nezvyklou vlnovku – rodovou vlnovku.

Poslední s takovým jménem byl jeho praděd Melçoir. Ani ten to neměl lehké. A smůla se ho nepustila ani později, protože jako první navrhl náčrtky funkce stroje, který dnes chránil bytosti proti dalším nájezdům temnoty. Nápad mu byl však ukraden.

Samotná vzpomínka se odehrávala ve zvláštní den už od samého rána. Bylo zataženo a potemnělo. Ovšem mraky zakrývající oblohu pouze vyhrožovaly deštěm. Najednou se v čase oběda začalo ještě více stmívat. Celé pobřežní údolí s vesničkou mezi mechovými horami – Alfa a Beta – zalila během chvíle úplná tma. Šaman Figon bez váhání spěchal k majáku zapnout stroj. Ale ani to nepomohlo polední soumrak zastavit.

V tu samou chvíli se nad Sñilexovou vyřezávanou postýlkou probudil Sñilexův papoušek, až vyděsil Sñilexovu maminku. V zápětí zděšeně vykřikl.

„!Oy cařamba!“

Papouška, respektive jeho vajíčko dostal Sñilex ke svým narozeninám a ihned po symbolickém předání se z vajíčka vylíhnul krásný zeleno červený papoušek. A do tohoto okamžiku nemluvil.

Ač opeřenec křičel z plna hrdla, skoro nikdo jeho zvolání neslyšel. Mnohým uniklo jeho varování před návratem temnoty v plné síle. A Sñilex si dál broukal ve svojí postýlce, aniž by tušil význam papouškova sdělení. Ta slova se mu ovšem vryla do podvědomí, protože hned na to se celkem rychle začalo rozednívat.

Venku si šaman myslel, že to on způsobil zvrát k lepšímu a nadutě se vracel zpátky do vesničky. Byl v tu dobu v učení u čaroděje Herma a tohle byl jeho první větší úkol.

Během chvíle bylo světlo skoro normální a život ve vesničce pokračoval s trochou strachu a nezodpovězených otázek dál...

*

Starý maják se nacházel na konci pláže ve tvaru půlměsíce, kde se ta setkávala s horou Alfa. Jemná písečná pláž a hebká mechová hora se pod majákem měnily na drsnou kamenitou, ale pevnou základnu, omývanou vlnami oceánu.

Maják byl právě tady postaven, protože do oceánu mířící kamenný svah z hory Alfa byl o celé tři metry delší, než ten u hory Beta uzavírající údolí vesničky na druhé straně půlměsíce. Metry? Řeknete si – Jak v té době mohly bytosti uvažovat v metrické soustavě? Žily v dávných dobách a tuto soustavu ještě nemohly znát...

Kdybych situaci popsal tak, že maják stojí právě zde, protože útes je o čtyři a půl průměrného kroku všech bytostí žijících zde před tři sta čtyřiceti sedmi slunci delší, asi byste na mě koukali jak čtvrt na pět. Navíc z tohoto místa je vidět Zlatá jeskyně pravdy, a to má svoji magickou příchut, protože z kratšího kamenného skaliska hory Beta na jeskyni není přes horu Alfa vidět vůbec. Zlatá jeskyně pravdy měla také pro bytosti svůj význam, ale o tom si povíme později.